

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Ombudsmanden har igen afgivet et digert værk på 824 sider, også kaldet »klagerens blå bog«. Ombudsmandens beretning angiver, at der har været 1.451 registrerede sager, hvoraf kun 608 blev fundet værdige til en egentlig behandling.

Ved førstebehandlingen af denne »sukkenes bog« udviste folketingets medlemmer en helt utrolig ligegyldighed over for beretningen og især over for de mange menneskeskæbner, som via klageadgangen troede på, at de ville nå retfærdighedens sikre havn, men som i stedet for strandede i denne bog, hvor deres klager blev forvandlet til juridisk grædekonesnak i form af henstillinger og kritik.

Ud af de 1.451 registrerede sager håndplukkede ombudsmanden 608 sager. Af disse blev 428 pure afvist. Kun i 117 tilfælde gav demokratiets vagthund hals i form af henstillinger og kritik. I 63 tilfælde blev det kun til små bjæf.

Ved førstebehandlingen glimrede de forskellige partiers ordførere ved deres fravær. Hvor var de henne, de store og små, der ellers fremstiller sig som demokratiets og den lille mands sande forkæmpere, hr. Wilhjelm, hr. Bernhard Baunsgaard, hr. Arne Melchior, hr. Hagen Hagensen, hr. Bjørn Elmquist? Weg, weg, alles weg!

Hvad er nu årsagen til denne ringe interesse? Kan det være, fordi man i de forskellige partier stiller sig tilfreds med ombudsmandens vattede afgørelser i sociale og skattemæssige sager m.v., eller mener man, at ombudsmandens henstillinger er efterkommet i ministerier, politi m.v.? Eller har man slet ikke læst beretningen? Ja, jeg spørger blot.

Da jeg går ud fra, at samtlige ministre har læst beretningen, vil jeg gerne spørge om følgende:

I klagesag nr. 14 vil jeg spørge indenrigsministeren, hvor langt han er nået i sine dybtgående, principielle overvejelser for at klargøre retstilstanden ved en generel lovbestemmelse, som det er omtalt i sagen.

Jeg vil også spørge justitsministeren, hvor langt han er kommet i sine overvejelser vedrørende en lovændring som omtalt i klagesag nr. 16.

Jeg vil også spørge socialministeren, hvor langt hun er nået efter den henstilling, ombudsmanden har givet i klagesag nr. 31.

Jeg vil også spørge undervisningsministeren, hvilken lovmæssig afklaring der er kommet som følge af klagesag nr. 38.

Da jeg går ud fra, at samtlige ministre har læst bogen fra ende til anden, beder jeg om at få et ganske konkret svar heroppefra. I modsat fald må jeg bede om fornyet udvalgsbehandling.

Formanden:

Jeg går ud fra, at de spørgsmål, hr. Knud Lind stiller, har været stillet i udvalget, for det kan jo ikke være meningen, at man ved anden behandling stiller spørgsmål fra talerstolen. Det bryder jo fuldkommen rammerne for en andenbehandling. Da det er anden (sidste) behandling, kan der jo ikke så godt blive tale om en ny udvalgsbehandling.

Wilhjelm (VS):

Jeg skal kun sige, at VS ikke automatisk stemmer for ombudsmandens beretninger. Vi har én gang stemt imod en ombudsmandsberetning. Vi gjorde det, fordi vi på et ganske konkret område fandt, at ombudsmanden ikke havde optrådt, som han burde, og vi havde konkret kritik at fremføre af den måde, det var blevet forvaltet på.

Når man ikke har det, er det ikke nok, som fremskridtspartiet skriver i bemærkningerne – hvad jeg i øvrigt kan være enig i – at »så længe ombudsmandens skarpeste våben er kritik og henstilling, vil ombudsmandsinstitutionen kun blive« – og så skal jeg undlade fremskridtspartiets ordvalg, men så vil institutionen selvfølgelig blive temmelig tam. Men man kan jo ikke bebrejde ombudsmanden, at hans skarpeste våben er kritik og henstilling; det er et lovgivningsanliggende. Så længe det er det, der er anklagepunktet, er det i hvert fald ikke et argument for at stemme imod, at ombudsmanden har forvaltet sine beføjelser på den måde, han har gjort. Der må man have konkrete kritikpunkter. Det plejer VS at kigge efter, og det har som sagt én gang fået os til at stemme imod